

Forslag til Inatsisartutbeslutning om at Naalakkersuisut pålægges ved EM2014 at fremlægge forslag til ændring af Landstingslov nr. 18 af 31. oktober 1996 om fiskeri og Landstingslov nr. 12 af 29. oktober 1999 om fangst og jagt, således at ikke-erhvervsmæssig fiskeri, fangst og jagt kun må udøves efter tre års fast tilknytning til det grønlandske samfund.

(Medlem af Inatsisartut Lars Mathæussen, Siumut)

For nogle år siden var jeg på rensdyrjagt på Akia sammen med min ven Ole. Vi havde sneget os helt tæt på et ungt rensdyr og nu skulle Ole så skyde sit første dyr. Han lagde sig med riflen hvilende på en stor sten som skjulte os godt og tog sigte. Han krummede fingeren omkring aftrækkeren indtil vi hørte et højt KLIK. Vi gloede forbløffede på riflen, så på hinanden, rensdyret kikkede på os, og verden stod stille i nogle meget lange sekunder. I sin iver havde han ikke trukket bolten langt nok tilbage til at få en patron i kammeret, så riflen havde ikke været ladet. Dyret begyndte at gå og Ole fik fumlet en patron ind i kammeret. ”Vent lidt, så vender det siden til og kikker på os igen” sagde jeg. Og ganske rigtig inden det kom alt for langt væk vendte det siden til og kikkede på os. Denne gang lød der et brag og rensdyret faldt. Ole var blevet jæger.

Den slags historier er der mange af. Vi fortæller dem gerne når vi samles omkring kaffen i teltet om aftenen, i frokostpauserne på arbejdet, og når vi sider midt om vinteren og længes efter efterårets jagter. Men denne forholdsvist typiske historie er ikke bare historien om en jagt der først gik galt og så gik godt, det er ikke bare historien om en viden om dyrenes adfærd som jeg selv først lærte som voksen og nu med slet skjult stolthed kunne give videre, det er historien om en integrationsproces.

Ole var som så mange andre taget til Grønland for at arbejde i Hjemmestyret. Og som så mange andre er han betaget af den grønlandske natur og alle de muligheder den giver. Nu hvor han er flyttet tilbage til Danmark med familien har han en masse gode minder med hjem fra deres tid i Nuuk. Hvis talen falder på Grønland og den måde vi lever på med fiskeri og fangst så kan han tale med en vis vægt, fordi han selv har prøvet en lille bid af det liv. Hvis talen falder på den grønlandske sælfangst så kender han nu følelsen af selv at bringe kødet hjem til familien. Fordi vi som land tillod ham at integrere sig med vores fangstkultur fik vi ikke bare en medarbejder der følte sig værdsat og hjemme her, vi har nu en fortæller for den grønlandske kultur i Danmark.

Vi forlanger at tilkomne skal forsøge at lære det grønlandske sprog, også uden de nødvendige værktøjer til det. Men en stor del af den grønlandske kultur ligger i fiskeriet og fangsten. Hvis vi

beder folk om at komme her for at arbejde og vi beder dem om at integrere sig i vores kultur. Så kan vi ikke udelukke dem fra en så vigtig del af vores kultur som fangsten og fiskeriet.

Der er yderligere et problem i forhold til denne type begrænsninger på folks rettigheder afhængigt af hvor længe man har boet i Grønland. Vi mener fra Demokraterne at det er på tide at lave en juridisk definition af personers tilhørsforhold til Grønland. Vi har brug for et nationalt register og et nationalt ID kort. Vi taler ikke om at lave en kulturel definition af en grønlænder, hvor man skal opfylde nogle mere eller mindre velbegrundede kriterier for at kunne kalde sig grønlænder. Vi taler om at samle de forskellige kriterier der i dag bruges til at afgøre om man kan få studiestøtte, kan skrive sine børn op til institutioner, kan få jagttegn, har stemmeret til Inatsisartut valg og så videre i en samlet pakke. Hvis man så opfylder kriteriet til at være juridisk grønlænder så behøver de forskellige instanser ikke at slå op hvor længe man har boet i landet men kan blot se efter om man står i registeret som juridisk grønlænder. Dette vil vi stille forslag om til efterårssamlingen 2014

Med disse ord afviser vi hermed forslaget.